

'Laver man i dag sjov med den herskende klasse, kan man være sikker på, at ens avis næste dag vil få besøg af brandtilsynet', fortæller en bladtegner om forholdene under Putins styre i Rusland, Information 7.5.2008

Notat vedr. aktion i Gaderummet af politietaten tirsdag d.6.maj 2008

Gaderummet var mandag d.5.januar 2008 kl.19.30 i TV2Lorry. Anledningen var, at det var et år siden at Socialudvalget tog Gaderummets økonomiske midler, men at Gaderummet havde fortsat sit arbejde.

I den korte reportage i TV2Lorry blev der vist billeder fra gården. Flere af billederne fremviste en større gruppe unge mennesker med sort hudfarve.

Gaderummet blev tirsdag morgen d.6.maj 2008 omkring kl.08 invaderet af en halv snes politibetjente. De fortalte, at de ledte efter "illegale indvandrere".

Det åbne areal ud til Gaderummet

De gennede alle ud af sofaer og senge fra det åbne areal i stuen i Gaderummet. Fandt én der ikke opgav rigtigt CPR-nummer. Pågældende mand kom dagen før, nærmest sovende, og det gjorde han også da politiet fandt ham. Manden er ikke tidligere kendt af Gaderummet, men havde som så mange andre fundet ind om natten for husly.

Det aflåste og tjekkede område på 1.ste sal

Efter at have gennemført det åbne areal – hvor enhver er velkommen også uden at præsentere sig først, fremviser pas eller studentereksamenbevis – fortsatte politiet deres eftersøgning på 1.sal. Men her er den aflåste del af Gaderummet, som typisk er for unge, der kan administrere det, som er kommet i skole, i arbejde eller er på vej dertil.

Nu er det at politiet ringer til undertegnede daglige leder af Gaderummet. Politiet kræver at jeg kommer med det samme og låser op, ellers ville de sparke dørene ind eller eventuelt hente en låsesmed. Det blev mig fortalt, at en fyr havde smækket døren i til sit værelse, efter at han var gået ud, og det var nok fordi der "var flere derinde". Jeg forsøgte at berolige og opfordre til, at man ikke smadrede mere end man sikkert allerede havde fået gjort.

Efter en cykeltur på 10 minutter stod jeg der så foran Gaderummet. Gruppe- eller indsatslederen kom hen til mig, og bad mig om, sammen med to betjente, at gå ind og åbne de aflåste døre.

Jeg låste op i de lokaler, der var aflåste, hvorefter de blev gennemført af politi og af en narkohund. Det omtalte værelse, som den unge havde smækket døren i efter sig, indeholdt ikke nogen ud over hans hund, som han på denne måde ville passe på.

En tur tilbage til gaden, hvor gaderummets unge var gennet ud

Efter at have åbnet, hvor jeg skulle, gik jeg ned og ud på gaden, hvor de unge fra Gaderummet var blevet placeret.

Jeg mødte gruppelederen og spurgte om, det var rigtigt, hvad der var blevet sagt, at ”de ledte efter illegale flygtninge”. Og det bekræftede han. Jeg nævnte, at det var lidt pudsigt, at de lige kom dagen efter, at vi havde været i TV2Lorry, hvor en større gruppe unge med sort hudfarve var blevet vist på tv. Og om der var noget om dette?

Gruppelederen svarede kort, at ”det er der ikke. Aktionen har været planlagt i 14 dage”. Jeg blev her så forbavset, at jeg glemte at spørge, hvorfor de så ikke havde en dommerkendelse med. Minuttet efter bad gruppelederen mig om at ville acceptere, at politiet ransagede huset. Jeg sagde nej. Gruppelederen spurgte igen: ”Vil du have det i retten efterfølgende?”. Mit svar blev: ”Der er ingen grund til at manipulere med mig. Jeg har sagt nej. Hvis I vil ransage, bliver det uden min accept. Desuden har I været her så mange gange, og uden at finde noget, at det virker meget påtrængende at benytte enhver lejlighed til at ville dette”. Gruppeleder spørger om nærmere. Og jeg nævner ransagningen d.3.marts 2007, som efterfølgende kendes ulovlig, og hvor Gaderummet får kr.75.000 i erstatning for ødelagt inventar. Og hvor der efterfølgende også tilkendes personlig erstatning til alle anholdte, erstatninger der dog endnu ikke er udbetalt.

Jeg glemmer at nævne, at ransagningen d.3.marts 2007, hvor politiet decideret ”kun anholdt unge med mørk eller sort hudfarve”, at dette også gav anledning til, at Gaderummet 4 gange måtte svare Socialforvaltningen på, hvorfor der var så mange ”udlændinge i Gaderummet”, hvilket for det første var forkert, og for det andet helt legitimt, hvis det havde været tilfældet. Alligevel gik en kommunalpolitiker senere i pressen senere med et læserbrev, hvor han beskrev at Gaderummet og under tegnede havde ”givet ly og beskyttelse til adskillige autonome voldsmand i forbindelse med rydningen af ungdomshuset”. Sagen er dog at alle de påståede ”autonome voldsmand” er blevet tilkendt erstatning! Der er noget der ikke stemmer i systemets indfaldsvinkler til problemstillingerne i og om Gaderummet, for i det daglige praktiske arbejde er der et godt forhold til politiet. Gruppelederen vender ryggen til mig.

Jeg går ind i huset igen. Er ikke tryk ved at alle døre står åbne, fordi der er et par hunde der ikke kan finde ud af det sammen, og hvor er de, og så vil jeg passe på mine papirer.

Pludselig i det mennesketomme Gaderum – en kommunemand!

Mens jeg står i biblioteket på 1.sal, ifølge to betjente, kommer gruppelederen op ifølge en for mig ukendt mand. Manden går frem mod mig og siger:

”Jeg vil gerne vises rundt i de her lokaler, nu jeg er kommet”. Jeg spørger, hvem han er – han siger han hedder Martin Winther - og hvordan han er kommet ind. Jo politiet havde lukket ham ind, da han kom fra kommunen, som betalte ”huslejen herude”, og ”så er det meget naturligt, at man kommer og vil kigge og vises rundt”.

Jeg spurgte, hvem der havde sendt bud efter ham, og han sagde at han ”havde hørt det i politi-radioen”.

Jeg replicerede til Martin Winther, at kommunen ikke betalte husleje for Gaderummet, men at kommunen uretmæssigt tilbageholdt Gaderummets midler fra Velfærdsministeriet, og der selvfølgelig skal betales husleje af disse penge, som ikke er kommunens egne!

Jeg bad herefter Martin Winther om at gå. Det var svært for ham. ”Vi betaler jo jeres husleje”, sagde Martin Winther igen. Ja sagde jeg, I har alle vores penge, ikke kun huslejepengene – og I har

dem uretmæssigt. ”Jeg skal bede dig om igen, at du går. Jeg kan ikke se hvad du har at lave her. Det virker underligt, at du kommer og vil presse dig ind i vores lokaler”. Og henvendt til gruppelederen. ”Hvad er det I laver? Hvordan har I kunnet lade denne mand komme ind i Gaderummet, efter at I har tømt det for dets legitime mennesker – og at det faktisk er i Jeres varetægt, hvad der sker?”. Jeg får intet svar. Jeg spørger igen, og igen intet svar. Jeg fornemmer en vis krømpen hos de tilstedeværende betjente – og opgiver, og henvender mig igen til Martin Winther, med anmodningen om at han må forlade huset.

Martin Winther tøver, går lidt tilbage, tøver, kigger på betjentene – der kigger væk fra ham – så flere tøvende baglæns skridt, hvorfor det også tager Martin Winther næsten 5 minutter at tilbagelægge en strækning på omkring 20 meter og en trappe, før han er ude af Gaderummet. Lidt efter kommer en taxa til Martin Winther.

Efter en times tid mere i lokalerne forlader politiet Gaderummet. Og alle unge kommer igen ind i Gaderummet.

Alligevel hærværk

Under hele aktionen er jeg ikke blevet bedt om, at lukke op til mit eget kontor, men tænkte ikke nærmere over hvorfor man ikke ville undersøge dette. Da jeg efterfølgende går op på mit kontor, kan jeg konstatere, at døren er sparket ind, karmen hænger langt inde i lokalet og det halve af indholdet på min hyldede ved siden af døren var havnet på gulvet. Om politiet har været inde, ved jeg ikke, men jeg kunne prikke døren op med min lillefinger. Den unge mand, der bor ved siden af mit kontor, fortæller senere, at han blev vækket af et kæmpe brag – og det må så være da man sparkede døren til kontoret op! Der er taget billeder af den ødelagte dørkarm, og der skal søges erstatning.

Efterfølgende får jeg at vide af de unge, der havde aflåste værelser, at politiet godt og grundigt havde splittet værelserne ad, og ødelagt mange ting.

Kalle Birck-Madsen, cand.psych.
Forstander Gaderummet
6.maj 2008